

РЕШЕНИЕ

№ 152

гр. София, 11.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Георгиева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Румяна Гр. Арсова
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20221100502323 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

С решение от 31.10.2021г., постановено по гр. д. № 52626/2020г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 41 състав, е уважен предявеният от “А 1 Б.” ЕАД срещу А. Е. Р. по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК иск с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 229 от ЗЕС и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за установяване съществуването на следните вземания: за сумата от 208, 47 лева – главница за незаплатени далекосъобщителни услуги по договори за електронни съобщителни услуги и закупени продукти с индивидуални клиентски номера M4319640/03.12.2014г. и № M5247460/26.07.2016г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК и за установяване съществуването на вземане за сумата от 35, 85 лева, представляваща законна лихва за забава върху главницата за периода от 12.04.2017г. до 21.12.2018г. Със същото решение е отхвърлен предявеният иск за установяване съществуване на вземане за главница за разликата над сумата от 208, 47 лева до пълния предявен размер от 936, 47 лева; отхвърлен е изцяло иск за неустойка за предсрочно прекратяване на договорите в размер

на сумата от общо 572, 28 лева и за разликата над сумата от 35, 85 лева до пълния предявен размер от 125, 16 лева, представляваща мораторна лихва за забава.

Срещу решението, в частта, в която са отхвърлени предявените искове, е подадена в законоустановения срок въззивна жалба от ищеца "А1 Б." ЕАД, в която са изложени оплаквания за допуснати от съда съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на формираните от първоинстанционния съд изводи, както и за нарушение на материалния закон. Счита за неправилни изводите на СРС за неоснователност на предявения иск за сумата от 728 лева, представляваща стойността на дължимите лизингови вноски за закупен от ответника телефонен апарат. Конкретно поддържа, че е налице пълен идентитен между основаниято и размера на претендираното със заявлението по чл. 410 от ГПК вземане и въведеното такова като основание на предявения по реда на чл. 422 от ГПК иск. Оспорват се и формираните изводи за неравноправност на клаузите от процесните договори, предвиждащи задължение за заплащане на неустойка при предсрочно прекратяване на същите. Твърди, че оспорените клаузи са индивидуално уговорени и в този смисъл не попадат в приложното поле на ЗЗП. Изложени са съображения, че договорите са надлежно прекратени в условията на автоматично прекратяване на основание клаузата на т. 54.12 от Общите условия, съгласно която договорът по отношение на конкретна услуга/телефонен номер на потребителя се счита за едностранно прекратен от страна на "А1 Б." ЕАД, в случай, че забавата на плащането на дължимите суми от абоната е продължила повече от 124 дни. Поддържа, че с тази изрична договорка между страните те са дерогирали диспозитивното правило на чл. 87, ал. 1 от ЗЗД, касаещо развалянето на договор при неизпълнение и изискуемата форма на изявлението за разваляне. Въззивникът счита за неправилен изводът на първоинстанционния съд, че уговорената неустойка за предсрочно прекратяване на договора е нищожна поради противоречие с добрите нрави. В случая максималният размер на дължимата неустойка е определен на сбора на три месечни абонаментни такси по техния стандартен размер без отстъпка и без ДДС. Развити са съображения за валидността на клаузата, предвиждаща задължение за абоната да заплати стойността на полученото, но невърнато устройство при предсрочно прекратяване, респективно при изтичане на срока на договора. По тези съображения е

направено искане за отмяна на решението в обжалваната му част и постановяване на друго, с което предявените искове да се уважат в пълните размери.

Насрещната страна А. Е. Р., чрез назначения от съда по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител, оспорва въззивната жалба като неоснователна.

Първоинстанционното решение, в частта, в която са уважени предявените искове с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 229 от ЗЕС, е влязло в сила като необжалвано.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

При извършената проверка по реда на чл. 269, ал. 1 от ГПК въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Ето защо съдът дължи произнасяне по същество на спора в рамките на доводите, заявени с въззивната жалба, от които е ограничен, съгласно нормата на чл. 269, предл. 2-ро от ГПК.

Предявени са по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК искове за установяване съществуване на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 81258/2018г. по описа на СРС, ГО, 41 състав.

За да отхвърли предявения иск с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 728 лева, представляваща стойност на лизингови вноски от 10-та до 23-та във връзка с договор за продажба на изплащане от 26.07.2016г. за апарат „iPhone6 16GB gold Mat 35, първоинстанционният съд е приел, че претенция на това основание не е била заявена в заповедното производство, доколкото заявителят е претендирал тази сума като част от вземане за предоставени съобщителни услуги. Направен е извод, че с исковата молба е въведено ново основание на вземането, поради което е приел, че иска подлежи на отхвърляне.

Настоящият съдебен състав не споделя изводите на СРС относно липсата на идентичност между заявеното в заповедното производство основание на вземането за 728 лева и изложените в исковата молба фактически твърдения относно правопораждащия претенцията юридически факт. В настоящия случай въззивният съд счита, че депозираното заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, въз основа на което е образувано производството по ч.гр.д. № 81258/2018г. по описа на СРС и е издадена заповед за изпълнение, е било нередовно. Заявителят е посочил в т.12 от същото, че между страните са сключени два договора за електронни съобщителни услуги и закупени продукти, както следва: договор № M4319640/03.12.2014г. и договор № M5247460/26.07.2016г. По първия от тях е претендирано вземане в размер на 96, 67 лева за незаплатени суми за ползвани услуги за периода от 27.03.2017г. до 25.08.2017г., както и за неустойка в размер на 200 лева. По вторият договор за електронни съобщителни услуги и закупени продукти е претендирано вземане в размер на сумата от общо 839, 80 лева – незаплатени суми за ползвани услуги в периода от 19.05.2017г. до 19.09.2017г., както и сумата от 372, 28 лева – неустойка за предсрочно прекратяване на договор, определена в трикратен размер на месечните абонаментни такси за услугите на срочен абонамент по техния стандартен размер без отстъпка, както и стойността на отстъпките от абонаментните планове и от пазарните цени на крайните устройства, съответстваща на оставащия срок на ползване по съответния абонамент. Общият размер на претендираната главница е 1 508, 75 лева /от която 572, 28 лева – неустойка/, 125, 16 лева – лихва за забава и законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане. Първоинстанционният съд е приел депозираното заявление за редовно и е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за посочените суми и на основание договори за електронни съобщителни услуги и закупени продукти.

Настоящият съдебен състав счита, че изложените от заявителя обстоятелства, от които произтича претендираното вземане, не са били индивидуализирани в необходимата степен съгласно изискванията на чл. 127, ал. 1, т. 4 от ГПК, към която препраща разпоредбата на чл. 410, ал. 2 от ГПК. В заявлението е посочено единствено, че между страните са сключени два договора за електронни съобщителни услуги и закупени продукти, по които

абонатът дължи суми, за които са издадени фактури, включително са начислени и неустойки при предсрочно прекратяване на договора. Не са изложени фактически обстоятелства как са формираните претендираните суми, за какъв вид мобилни услуги са начислени, в заявените вземания включват ли се и начислени суми за закупени продукти, ако да – за кои продукти, по кой от двата договора са предоставени и др.

Всички тези релевантни обстоятелства са уточнени едва в исковото производство – с подадената по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК искова молба и уточнителната молба от 27.11.2020г. Установява се, че общият размер на претенцията за главница, включително и тази за неустойка, и периодът на начислените вземания, съответства на посочените в заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Идентични са и рамковите договори, въз основа на които между страните са възникнали облигационни правоотношения по предоставяне на електронни съобщителни услуги, както следва: за фиксиран интернет и цифрова телевизия по договор от 03.12.2014г. при месечна абонаментна такса от 22, 90 лева с ДДС, формираща задължението от 96, 67 лева за периода от м.03.2017г. до м.08.2017г. /при отчетеното частично плащане от страна на абоната/; месечни абонаментни такси за телефонен номер 0887104714 по договор от 26.07.2016г. при месечна абонаментна такса в размер на 33, 98 лева с ДДС в общ размер на 111, 80 лева, начислена за периода от м.05.2017г. до 02.09.2017г. Заявена е претенция за сумата от 728 лева, представлява стойност на незаплатени лизингови вноски по договор за продажба на изплащане на телефонен апарат от 26.07.2016г., сключен към рамковия договор от 26.07.2016г. Уточнено е, че сумата от 200 лева – неустойка по договора от 03.12.2014г., представлява сбор от сумата от 100 лева, дължима за невърнато устройство за интернет услуга и 100 лева – за невърнато устройство за телевизионна услуга. Претендира се и неустойка в размер на 84, 96 лева за предсрочно прекратяване на договора от 26.07.2016г., представляваща трикратен размер на месечните абонаментни такси и неустойка в размер на 287, 32 лева, представляваща отстъпка от цената на предоставения на изплащане телефонен апарат по договора от 26.07.2016г.

Когато при произтичащи от различни правопораждащи факти вземания, същите са заявени по реда на чл. 410 от ГПК без да е направено необходимото уточнение по смисъла на чл. 127, ал. 1, т. 4 от ГПК /при липса

на съответни указания от заповедния съд за отстраняване на нередовности на заявлението/ и е постъпило възражение, с иска по чл. 422 от ГПК не само могат, но и следва да се направят съответните обстоятелствени уточнения. При липсващи твърдения за тези обстоятелства в подаденото заявление, но издадена въз основа на същото заповед по чл. 410 от ГПК, не може да се направи обоснован извод за липса на идентичност между основанието на вземането, за което е издадена заповед, и въведеното като предмет на предявления по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК иск. Ето защо настоящият съдебен състав не споделя изводите на първоинстанционния съд в обратен смисъл.

По същество на предявената претенция за установяване съществуването на вземане в размер на 728 лева:

По делото не е спорно между страните, че на 26.07.2016г. е сключен договор с рамков характер с № 504169383, към който е подписано Приложение № 1 от 26.07.2016г. С него е избран тарифен план за телефонен номер 0887104714 с месечна абонаментна такса в размер на 33, 99 лева с ДДС, а срокът за ползване на услугата е 24 месеца. Към посоченият телефонен номер е сключен и договор за продажба на изплащане от 26.07.2016г. със срок от 23 месеца /чл. 11 от договора/, като са уговорени една първоначална вноска от 52 лева и 23 месечни вноски в размер на по 52 лева, при обща цена на закупуване от 808, 33 лева. Всяка месечна вноска /извън първоначалната такса/ се заплаща в сроковете за плащане на сумите по месечни таксуващи фактури, издавани за ползвани услуги по договора за услуги /чл. 6 от договора за продажба на изплащане/. Съгласно чл. 26.4. от Общите условия на ищцовото дружество заплащането на услугите се извършва въз основа на месечната фактура, която се издава на името на абоната. Неполучаването на фактурите не освобождава абонатите от задълженията им за плащане на дължимите суми. Според т. 26.5. от Общите условия, М. предоставя на абоната 15-дневен срок след издаване на месечната фактура за плащане на посочената в нея сума.

Предмет на договора за продажба на изплащане е апарат „iPhone6 16GB gold Mat 35”, който е бил предаден на абоната, видно от представения и неоспорен приемо-предавателен протокол за закупено крайно устройство от 26.07.2016г. Ответникът нито твърди, нито доказва да е изпълнил

задължението си за заплащане на вноските с поредни номера от 10 до 23 /с дати на издаване на месечните фактури – от 19.05.2017г. с падеж на плащане – 03.06.2017г. до 19.09.2017г. с падеж на плащане – 04.10.2017г./ в общ размер на 728 лева, за които суми са издадени съответни фактури. На 19.09.2017г. е издадена фактура за сумата от 520 лева, представляваща сбор от десет предсрочно изискуеми месечни вноски /от 14-та до 23-та/. В чл. 12.3 от договора за продажба на изплащане е уговорено, че при неплащане в срок на най-малко две последователни месечни вноски от страна на купувача, всички суми, дължими до края на срока на договора стават изискуеми от датата на издаване на фактурата за тези суми и следва да бъдат заплатени от купувача в рамките на посочения във фактурата срок, която се издава на датата, определена за издаване на месечните фактури по т. 6.2. след изтичане на 125 дни от спиране на достъпа на купувача до мрежата съгласно договора за услуги. Договорът се счита за прекратен от тази дата, като прекратяването на засяга задълженията на купувача за плащане на дължимите суми.

Както бе посочено, установено е, че ответникът е неизправна страна по отношение на всички месечни вноски по договора за продажба на изплащане, като вземането е станало предсрочно изискуемо при условията на чл. 12.3 от договора, считано от 19.09.2017г. – датата на издаване на фактурата за начислени предсрочно изискуеми вноски с номера от 14-та до 23-та. Но дори и да се приеме, че уговорката за автоматична предсрочна изискуемост на вземането не може да породи валидни правни последици, то претенцията за заплащане на дължимите суми по договора за продажба е основателна предвид обстоятелството, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 28.12.2018г. крайният падеж на задължението е изтекъл.

По тези съображения предявеният иск с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД е основателен в пълния предявен размер от 728 лева. Първоинстанционното решение в посочената част е неправилно и следва да бъде отменено.

По предявените иски с правно основание чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за установяване съществуване на вземане за неустойки при предсрочно прекратяване на договорите за услуги:

По делото са представени Общи условия на взаимоотношенията между

“М.” ЕАД и абонатите и потребителите на обществените мобилни наземни мрежи на “М.” ЕАД по стандарти GSM, UTMS, LTE, в сила от 20.03.2017г., приложими за процесния период. Видно от извършените вписвания в договорите между страните, подписани от ответника, абонатът е декларирал, че е запознат и е съгласен с приложимите Общи условия, които са били надлежно предоставени на потребителя.

Съгласно т. 26.4 от Общите условия заплащането на услугите се извършва въз основа на месечна фактура, която се издава на името на абоната. Неполучаването на фактурата не освобождава абонатите от задълженията им за заплащане на дължимите суми. А според т. 24 от ОУ абонатът е длъжен да заплаща всички услуги, свързани с ползването на мрежите, съгласно договора за услуги. Клаузата на т. 54.12. от ОУ сочи, че договорът на абоната/потребителя се счита за едностранно прекратен от страна на М., в случай, че забавата на плащането на дължимите суми от абоната/потребителя продължи повече от 124 дни.

Настоящият съдебен състав не споделя изводите на първоинстанционния съд, че за развалянето на процесните договори поради виновно неизпълнение на задълженията на абоната са приложими общите правила на чл. 87, ал. 1 от ЗЗД и за настъпването на правните последици на развалянето е необходимо изявление на изправната страна в същата форма /в случая – писмена/. В приложимите ОУ – т. 54.12. от същите е уговорено автоматично прекратяване на договора без насрещната страна да бъде уведомявана за това. Изрично е посочено, че в хипотезата на забава на плащането на дължимите суми, продължила повече от 124 дни, договорът се счита за едностранно прекратен. В посочената клауза са изрично уговорени предпоставките за автоматично прекратяване, които са ясни. Посочен е и моментът, от който действието на договора се прекратява.

По основателността на иска с правно основание чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за установяване съществуването на вземане в общ размер на 200 лева, представляваща неустойка за невърнати устройства след прекратяване на договора от 12.03.2014г.:

Съобразно релевираните в исковата молба фактически твърдения, обосноваващи предявените искове с правно основание чл. 92, ал. 1 от ЗЗД, възникването на предявеното спорно акцесорно материално право се обуславя

от осъществяването на следните материални предпоставки: 1/. наличието на облигационна връзка – двустранна правна връзка, валидно договорно задължение, от което да възниква задължение за изпълнение; 2/. че кредиторът /ищецът/ е изпълнил задълженията си по сключения договор/че е бил готов да ги изпълни/; 3/. че процесният договор е бил предсрочно прекратен/развален и 4/. че между страните е била валидно уговорена по размер неустойка в случай на предсрочно прекратяване/разваляне на договора.

По своята правна природа неустойката представлява форма на договорна отговорност. Тя служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, чийто размер са предварително определени от страните. Страните могат отнапред да уговорят размера на обезщетението за причинени вреди от неизпълнение на договорно задължение, без да е нужно те да се доказват. Неустойката, съгласно чл. 92, ал. 1 ЗЗД, обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Като форма за обезщетяване на вреди от договорно неизпълнение неустойката се дължи само ако страните са уговорили предварително в договора, че в случай на виновно неизпълнение на точно определено задължение длъжникът дължи на кредитора неустойка за вредите от неизпълнението. Размерът на неустойката и видът на договорното неизпълнение, за което тя се дължи, също са предмет на уговаряне в договора.

Съгласно приложение № 1 от 03.12.2014г. към рамков договор от 03.12.2014г., ищцовото дружество е предоставило на ответника комплексна услуга /пакет/ - фиксиран интернет и цифрова телевизия при месечна абонаментна такса в размер на 22, 90 лева с ДДС. Договорът е сключен за срок от 24 месеца. По делото не е спорно обстоятелството, че на абоната е предоставено оборудване – устройство за интернет услуга и устройство за телевизионна услуга. С влязлото в сила първоинстанционно решение е установено със сила на пресъдено нещо наличието на вземане в полза на ищеца за сумата от 96, 67 лева, представляваща дължими, но неплатени абонаментни месечни вноски по посочения договор за периода от 27.03.2017г. до 25.08.2017г. Забавата за плащане на задълженията на абоната е продължила повече от 124 дни, поради което договорът се счита за автоматично прекратен на основание т. 54.12. от ОУ. Съгласно чл. 6.3.2 от договора в случай, че при прекратяване на договора по отношение на услугата, което и да е оборудване, предоставено от оператора на абоната бъде върнато от абоната в неизправно състояние или не бъде върнато, операторът

има право да получи от абоната обезщетение в размер на стойността на оборудването, съгласно действащия ценоразпис на оператора. Ответникът не е оспорил твърдяната от ищцовото дружество стойност на всяко едно от предоставените устройства. Настоящият съдебен състав счита, че посочената разпоредба представлява уговорена неустойка при неизпълнение, като е визиран и нейният размер, а именно стойността на предоставеното оборудване на абоната, което не е заплатено от него при сключване на договора. Така определеният размер на неустойката не излиза извън присъщите ѝ обезщетителна и санкционна функция. С оглед изложеното се налага извод, че е установен фактическият състав на предявеното вземане по чл. 92, ал. 1 от ЗЗД.

По иска за установяване съществуване на вземане в размер на сумата от 84, 96 лева, представляваща трикратен размер на месечната абонаментна такса за услугите и за сумата от 287, 32 лева, представляваща отстъпка от цената на закупеното крайно устройство към рамков договор от 26.07.2016г.:

По делото не е спорно между страните, че на 26.07.2016г. е сключен договор с рамков характер с № 504169383, към който е подписано Приложение № 1 от 26.07.2016г. С него е избран тарифен план за телефонен номер 0887104714 с месечна абонаментна такса в размер на 33, 99 лева с ДДС, а срокът за ползване на услугата е 24 месеца. С влязлото в сила първоинстанционно решение е установено със сила на пресъдено нещо наличието на вземане в полза на ищеца за сумата от 111, 80 лева, представляваща дължими, но неплатени абонаментни месечни вноски по посочения договор за периода от 16.05.2017г. до 15.08.2017г. Забавата за плащане на задълженията на абоната е продължила повече от 124 дни, поради което договорът се счита за автоматично прекратен на основание т. 54.12. от ОУ. Съгласно чл. 5.3.1 от договора ако достъпът до мрежата бъде спрял или абонаментът по договора за услуги бъде прекратен по инициатива или по вина на абоната преди изтичане на срока на ползване, определен за този абонамент, абонатът дължи на оператора неустойка в размер на месечните абонаментни такси, дължими за абонамента, за който договорът се прекратява, по техния стандартен размер, без отстъпка, до изтичане на съответния срок на ползване. Когато абонатът е физическо лице максималният размер на неустойката за предсрочно прекратяване по тази

клауза не може да превишава трикратния размер на месечните абонаментни такси за услугите на срочен абонамент по техния стандартен размер без отстъпка. В тази хипотеза, в допълнение на посочената неустойка за предсрочно прекратяване абонатът дължи на оператора възстановяване на част от стойността на отстъпките от абонаментните планове и от пазарните цени на крайните устройства /закупени или предоставени на лизинг/на изплащане/, съответстваща на оставащия срок на ползване по съответния абонамент.

Настоящият съдебен състав не споделя изводите на първоинстанционния съд, че така уговорените неустоечни клаузи са уговорени във вреда на потребителя и водят до значително неравновесие в правата и задълженията на страните, като предоставят възможност на ищеца да получи необосновано високо обезщетение при неизпълнение задълженията на ответника. Тази клауза не е нищожна и поради противоречие с добрите нрави. За да стигне до този извод съдът съобрази следното:

Неустойката представлява договорен способ, при който страните при сключване на договора уговарят начин на обезвреда за едната страна по договора, ако е допуснато неизпълнение от насрещната страна на договорно правоотношение. В хипотезата, когато е уговорена неустойка, страната не е длъжна да доказва вредите си, а има правото да претендира уговорената в нейна полза неустойка. За да бъде действителна клаузата за неустойка, необходимо е неустойката да съответства на нейните обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. В конкретния случай ищецът претендира заплащане на неустойка при прекратяване на договора по вина на абоната като се позовава на клаузата на общите условия - чл. 54.12, според която прекратяването настъпва, ако има просрочие на задължение на клиента над 124 дни като ищецът сочи, че в сключения договор е уговорена дължимост на неустойка в размер на три месечни абонаментни такси. Настоящият въззивен състав приема, че така уговорена неустойката съответства на обезщетителната и санкционна функции, които са присъщи на неустойката, отчитайки допуснато неизпълнение на договорно задължение от страна на потребителя на далекосъобщителни услуги. Така уговорената неустойка не разкрива признаците на неравноправна клауза, а по начина, по който е уговорена, неустойката представлява санкция за страната, допуснала

неизпълнение на свое договорно задължение и същевременно обезщетява изправната страна по договора, изпълнила своите договорни задължения. Следва да бъде отчетено, че по въпроса дали клауза за неустойка в размер на три месечни такси е действителна има формирана съдебна практика и съдът възприема, че неустойка в такъв размер съответства на типичните на неустойката функции.

По изложените съображения се налага извод, че предявеният иск е основателен. Размерът на вземането се установява при съобразяване на дължимата по договора за услуги месечна абонаментна такса в размер на 28, 32 лева без ДДС или трикратният размер на същата възлиза на 84, 96 лева.

Съгласно чл. 5.3.2 от Приложение № 1 към договора от 26.07.2016г. “пазарна цена на крайни устройства” означава единичната цена на съответното устройство в брой без абонаментен план, съгласно действащия ценоразпис на оператора към датата на подписване на това приложение. Отстъпката, предоставена от пазарната цена на крайното устройство, закупено в пакет с услугите по това приложение, е в размер на 626, 10 лева. Уговорената клауза за неустойка не е нищожна на основание чл. 143, т. 5 ЗЗП. Търговецът е предоставил преференциална цена при ползване на абонамент като е уговорил неустоечна клауза за дължимост на стандартната цена в зависимост /съответстваща/ на оставащия срок на ползване по съответния абонамент.

Следва да се посочи, че в случая не е налице хипотеза на недопустимо кумулирането на горепосочената неустойка с тази, представляваща стойността на отстъпките от пазарните цени на крайни устройства, тъй като и двете обезщетяват вреди от неизпълнението на абоната. Не е налице припокриване на вредите, които всяка от претендираните неустойки обезпечава. Неустойката при предсрочно прекратяване на договора за услуги в тройният размер на съответната абонаментна такса има за цел да набави заместваща облага за оператора, поради факта, че същият пропуска възможността да реализира приходи от предоставянето на услуги за по-продължителен срок, като той вече е осигурил техническата възможност за това. Неустойката в размер на предоставената в полза на абоната отстъпка от пазарната цена на крайно устройство има за цел да обезщети оператора за това, че е пропуснал възможността да продаде устройството по пазарна цена,

като го е предоставил на намалена такава на клиент, който към този момент се е легитимирал като дългосрочен такъв по силата на облигационната връзка между страните по договора за съобщителни услуги. Впоследствие това условие е отпаднало, респективно е отпаднал и интересът на оператора да се лиши от разликата в цените, която евентуално би могъл да компенсира в условията на дългосрочна обвързаност.

С оглед изложеното се налага извод за основателност на предявения иск за неустойка в размер на 287, 32 лева, представляваща отстъпката от цената на закупеното крайно устройство за оставащия срок от договора за услуги. Договорът за услуги е прекратен на 25.08.2017г., а оставащият срок е 11 месеца. При съобразяване на общия размер на отстъпката от 626, 10 лева, срокът на договора /24 месеца – до 26.07.2018г./ и момента на прекратяване на същия /25.08.2017г./ е видно, че претенцията е установена и по размер /за 1 месец отстъпката от цената е в размер на 26, 09 лева/.

По тези съображения предявените искове с правно основание чл. 92, ал. 1 от ЗЗД са основателни. Като е достигнал до други изводи първоинстанционният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено.

Акцесорната претенция за обезщетение за забава е основателна в пълния предявен размер от 125, 16 лева и за целия исков период. Ответникът е изпаднал в забава по отношение задължението за заплащане на главница /уговорено като срочно съобразно приложимите Общи условия/ в размер на сумата от общо 936, 47 лева /сбор от вземането за неплатени месечни абонаментни такси по договора от 12.03.2014г. в размер на 96, 67 лева и сбор от неплатената главница по договора от 26.07.2016г. – 839, 80 лева – за месечни абонаментни такси и месечни вноски по договора за продажба на изплащане/. Ето защо първоинстанционното решение следва да се отмени в частта, в която иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД е отхвърлен за разликата над сумата от 35, 85 лева до пълния предявен размер от 125, 16 лева.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззивника следва да се присъдят сторените по делото разноски в общ размер на 199, 89 лева, от които 26, 89 лева за държавна такса и 173 лева за депозит за особен представител на насрещната страна.

В полза на ищеца следва да се присъдят допълнително разноси за първоинстанционното исково производство в размер на сумата от още 392, 65 лева, както и допълнително разноси за заповедното производство в размер на сумата от още 27, 79 лева.

С оглед цената на всеки един от обективно кумулативно съединените искове и предвид ограничението по чл. 280, ал. 3 от ГПК настоящото решение не подлежи на обжалване.

Така мотивиран Софийският градски съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20205381 от 31.10.2021г., постановено по гр.дело № 52626/2020г. по описа на СРС, ГО, 41 състав, **в частите**, в които са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК от “А1 Б.” ЕАД срещу А. Е. Р. искове с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, чл. 92, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, за установяване съществуването на следните вземания: за сумата от 728 лева /разлика между уважения с първоинстанционното решение размер от 208, 47 лева и пълния предявен размер от 936, 47 лева/, представляваща неплатени 14 броя месечни вноски за периода от 19.05.2017г. до м.06.2018г. по договор за продажба на изплащане от 26.07.2016г.; за сумата от 572, 28 лева – общ размер на претендирана неустойка за забава при предсрочно прекратяване на договор и за сумата над 35, 85 лева до пълния предявен размер от 125, 16 лева – обезщетение за забава в размер на законната мораторна лихва и **вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК от “А1 Б.” ЕАД, с ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, ул. “*****” срещу А. Е. Р., ЕГН *****, гр. София, ул. “*****” обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, чл. 92, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, съществуването в полза на ищеца на следните вземания: за сумата от 728 /седемстотин двадесет и осем/ лева /разлика между уважения с първоинстанционното решение размер от 208, 47 лева и пълния предявен размер от 936, 47 лева/, представляваща

неплатени 14 броя месечни вноски по договор за продажба на изплащане от 26.07.2016г., сключен към рамков договор № М5247460 /504169383/ от 26.07.2016г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК – 28.12.2018г. до окончателното изплащане; за сумата от общо 200 /лева/ - неустойка по чл. 6.3.2 от Приложение № 1 към договор № М 4319640 /504169383/ от 03.12.2014г. за електронни съобщителни услуги – комплексна услуга фиксиран интернет и цифрова телевизия, дължима за невърнати при предсрочното прекратяване на договора устройства за интернет услуга и за телевизионна услуга, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК – 28.12.2018г. до окончателното изплащане; за сумата от 84, 96 /осемдесет и четири лева и 96 ст. / лева – неустойка по чл. 5.3.1, изр. 2-ро от Приложение № 1 към рамков договор № М5247460 /504169383/ от 26.07.2016г. за предсрочно прекратяване на договора от 26.07.2016г. за предоставени електронни съобщителни услуги чрез телефонен номер 0887104714, представляваща трикратния размер на месечните абонаментни такси за услугите по техния стандартен размер без отстъпка, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК – 28.12.2018г. до окончателното изплащане; за сумата от 287, 32 /двеста осемдесет и седем лева и 32 ст./ лева – неустойка по чл. 5.3.2 от Приложение № 1 от 26.07.2016г. към рамков договор № М5247460 /504169383/ от 26.07.2016г. за предсрочно прекратяване на договора за услуги от 26.07.2016г., представляваща разлика /отстъпка/ от пазарната цена на закупения телефонен апарат „iPhone6 16GB gold Mat 35” без абонамент и преференциалната цена, съответстваща на оставащия срок на ползване по абонамента, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК – 28.12.2018г. до окончателното изплащане и за сумата от 89, 31 /осемдесет и девет лева и 31 ст./ лева /разлика между уважения от първоинстанционния съд размер от 35, 85 лева до пълния предявен размер от 125, 16 лева / - обезщетение за забава в размер на законната мораторна лихва върху главното парично вземане от 728 лева, дължима за периода от 12.04.2017г. до 21.12.2018г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. №

81258/2018г. по описа на СРС, ГО, 41 състав.

ОСЪЖДА А. Е. Р., ЕГН *****, гр. София, ул. "*****" да заплати на "А1 Б." ЕАД, с ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, ул. "*****", на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК допълнително сумата от още 392, 65 /триста деветдесет и два лева и 65 ст./ лева – разноси за първоинстанционното исково производство, както и да заплати допълнително сумата от още 27, 79 /двадесет и седем лева и 79 ст. / лева – съдебни разноси, направени в заповедното производство по ч.гр.д. № 81258/3018г. по описа на СРС, ГО, 41 състав.

ОСЪЖДА А. Е. Р., ЕГН *****, гр. София, ул. "*****" да заплати на "А1 Б." ЕАД, с ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, ул. "*****", на основание чл. 273, вр. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 199, 89 /сто деветдесет и девет лева и 89 ст./ лева – съдебни разноси във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____